

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 2T/16/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815010127
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viliam Hlaváč
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2015:7815010127.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, samosudca JUDr. Viliam Hlaváč, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 3.6.2015, v trestnej veci obžalovaného Q. H. takto

r o z h o d o l :

Obžalovaný Q. H. P. K. Y. : N.. XX.X.XXXX M. K., C. A. W.,
L.. Š. Č.. XXX, Y.. T., A. W.
W., C..Č.. M. M. M. L. K.,

je vinný,

1) že dňa 22.11.2014 okolo 17.15 hod. v Plešivci, okr. Rožňava, na námestí, na verejnom priestranstve pred stánkom PNS, pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol P. C., ktorého opakovane udrel do oblasti hlavy a päťou do oblasti tváre a vo fyzickom útoku prestal až potom, čo poškodený P.Á. C. sa mu vytrhol a ušiel, čím mu spôsobil tržnozmliaždenú ranu hlavy v temenno-spánkovej oblasti vľavo, odreninu ľavého obočia a pomliaždenie ľavej pery s dobou liečby do 10 dní,

2) dňa 22.11.2014 okolo 20.10 hod. v Plešivci, okr. Rožňava, v mieste svojho trvalého bydliska, v rodinnom dome na ulici Štítnickej č. 259, počas zákroku hliadky Obvodného oddelenia PZ SR v Plešivci, ktorá plnila svoje služobné povinnosti v súvislosti s jeho predvedením na Obvodné oddelenie PZ SR v Plešivci, pod vplyvom alkoholu sa aktívne bránil predvedeniu, pričom fyzicky napadol člena hliadky nstržm. P. W. tak, že ho stojac oproti nemu čelom udrel do oblasti tváre, čím mu spôsobil tržnozmliaždenú ranu ľavého obočia, s dobou liečby do 10 dní,

t e d a

v bode 1) výroku rozsudku

fyzicky, na mieste verejnosti prístupnom, sa dopustil výtržnosti tým, že napadol iného,
2T/16/2015

v bode 2) výroku rozsudku

použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa,
č í m s p á c h a l

v bode 1) výroku rozsudku

prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v znení novely č. 1/2014 Z.z.

v bode 2) výroku rozsudku

prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a Tr. zák. č. 300/2005 Z.z., v znení novely č. 1/2014 Z.z. a za to ho

o d s u d z u j e :

Podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., s prihladením na ustanovenie § 36 písm. l Tr. zák., § 37 písm. h, m Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a Tr. zák. ho pre výkon tohto trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodeného P. C., N.. X.X.XXXX, A. W., Š. XXX, Y.. T.Ž., s nárokmi na náhradu škody odkazuje na občiansko-súdne konanie.

o d ō v o d n e n i e :

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkov, prečítaním znaleckých posudkov a ostatných dôkazov a zistil tento skutkový a právny stav.

Obžalovaný Q. H. po tom, ako okresný prokurátor neprejavil záujem na konaní o uzavretie dohody o vine a treste, po zákonom poučení v zmysle § 257 ods. 1 písm. a, b, c Tr. por. a po poučení aj podľa § 257 ods. 2, 4 Tr. por., aj v rozsahu ods. 5 a 8 Tr. por. o následkoch vyhlásenia, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním, ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c Tr. por.. Prehlásil, že je vinný zo spáchania skutku opísaného v bode 2) obžaloby, právne kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a Tr. zák.. Odmietol prehlásiť vinu týkajúcu sa skutku v bode 1) obžaloby, právne kvalifikovaného ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., hoci priznal, že svedka P. C. fyzicky napadol.

Obžalovaný vo vzťahu k skutku, kde prehlásil svoju vinu potvrdil, že porozumel aj právnej kvalifikácii skutku ako prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a Tr. zák. a bol oboznámený aj s trestnou sadzbou, ktorú zákon ustanovuje za trestný čin kladený mu za vinu. V konečnom dôsledku dal vyhlásenie aj o tom, že sa dobrovoľne priznal a uznal vinu za tento skutok.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obžalovaný Q. H. na všetky otázky formulované v ustanovení § 333 ods. 3 písm. c, d, f, g, h Tr. por. odpovedal pozitívne.

V zmysle § 257 ods. 6 Tr. por. pred rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného k tejto právnej otázke zaujal pozitívne stanovisko aj prokurátor.

Na základe uvedených prehlásení súd u obžalovaného, v súlade s ustanovením § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného k skutku v bode 2), právne posúdeného ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a Tr. zák. a zároveň podľa § 257 ods. 8 Tr. por. rozhodol o tom, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku sa nevykoná a vykonajú sa k tomuto skutku len dôkazy v súvislosti s výrokom o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody.

Vina obžalovaného nepochybne vyplýva z výpovedí z prípravného konania, jeho prehlásenia o vine na hlavnom pojednávaní, z výpovedí svedkov, objektívnych listinných dôkazov, vrátane znaleckých posudkov, z ktorých súd zistil tieto podstatné skutočnosti. Z týchto dôkazov je nepochybné, že dňa 22.11.2014 okolo 20.10 hod. v Plešivci, okr. Rožňava, v mieste svojho trvalého bydliska, v rodinnom dome na ulici Štítnickej č. 259, počas zákroku hliadky Obvodného oddelenia PZ v Plešivci, a to v zmysle zákona o Policajnom zbore, v snahe predviesť obžalovaného, okrem toho, že policajti museli použiť donucovacie prostriedky, obžalovaný sa aktívne bránil, trhal, odtláčal ich od seba. V momente, keď obžalovaný stál oproti jednému z policajtov tvárou v tvár, úmyselne čelom ho udrel do tváre nad ľavé oko a pritom mu spôsobil aj drobné zranenia.

Záver o zavinení obžalovaného je založený na skutkových zisteniach súdu, ktoré vyplynuli z dokazovania, pričom je potrebné vychádzať zo všetkých potrebných skutočností, za ktorých bol trestný čin spáchaný, vykonaných dôkazov, vrátane priznania sa obžalovaného na hlavnom pojednávaní. Po právnej stránke súd kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a Tr. zák.. Obžalovaný ako trestne zodpovedný konal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a Tr. zák.. Objektom tohto trestného činu je záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa a objektívna stránka spočíva v použití násillia zo strany obžalovaného, v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, alebo pre jeho výkon.

Ako je v predchádzajúcej časti odôvodnenia rozsudku konštatované, súd prijal vyhlásenie obžalovaného v súvislosti so skutkom v bode 2) rozsudku. Obžalovaný nepriznal spáchanie skutku v bode 1) rozsudku, kvalifikovaný ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., resp. priznal, ale nie v celom žalovanom rozsahu a preto v zmysle ustanovenia § 257 ods. 8 Tr. por. súd vo vzťahu k tomuto skutku vykonal kontradiktórne dokazovanie a zistil tento skutkový a právny stav.

Obžalovaný Q. H. na hlavnom pojednávaní, zhodne ako v prípravnom konaní vypovedal, že pod vplyvom alkoholu prechádzal v obci Plešivec cez námestie, keď ho oslovil Arpád Tomi, ktorý mu navrhol, že pokiaľ mu poskytne finančné prostriedky, zabezpečí mu drogu zv. herba. Vtedy si spomenul, že už aj v minulosti ho P.Á. C. takto oklamal, vylákal od neho peniaze a nič mu nedodal, ani mu peniaze nevrátil. Z týchto dôvodov sa nazlostil a preto udrel poškodeného, pravdepodobne lakťom a dal mu aj facku. V priebehu celého trestného stíhania poprel, že by poškodenému vzal peniaze a poprel aj to, že by mu vykrúcal ruku. Na tejto výpovedi zotrval aj pri vykonanej konfrontácii, nielen v prípravnom konaní, ale aj na hlavnom pojednávaní.

K skutku kvalifikovanom ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. obžalovaný prostredníctvom svojej obhajkyne navrhol vypočuť svedka Milana Horvátha, ktorý sa mal vyjadriť ohľadne tohto skutku pred jeho rodinnými príslušníkmi, že sa tento nestal.

Poškodený P. C. uviedol, že v kritický večer sa nachádzal na námestí v obci Plešivec, v ruke mal 20,- € bankovku. Telefonoval a fajčil, keď zacítil zozadu úder na oblasť hlavy. Cítil, ako mu niekto vytáča ľavú ruku, v ktorej držal peniaze a keď bol takto vytočený, zistil, že je to obžalovaný Q. H.. Na hlavnom pojednávaní doslova uviedol, že v tomto momente mu „asi“ zobral peniaze. Táto časť výpovede poškodeného P. C. bola rozporná s jeho výpoveďami v prípravnom konaní. Rozpor odstránil tak, že sa pomýlil, že sa zle vyjadril a tvrdil, že slabo ovláda slovenčinu a zotrval na výpovedi z prípravného konania, že cítil, ako mu peniaze obžalovaný vybral z ruky.

Súd na hlavnom pojednávaní pred procesnými stranami prehral záznam telefonického hovoru P. C., ktorý bezprostredne po skutku oznamoval polícii, že bol napadnutý obžalovaným, ktorý od neho žiadal peniaze.

Z tohto dôkazu jednoznačne vyplýva, že bezprostredne po skutku poškodený neoznámil polícii, že mu obžalovaný vzal peniaze, ale oznamuje, že od neho pýtal peniaze. Rozpor odstraňuje tým, že pri tom telefonickom oznámení sa sústredil na zranenie hlavy a bol zľaknutý. Zároveň obsah telefonického hovoru vysvetľuje aj tým, že obžalovaný pri fyzickom útoku nežiadal od neho peniaze.

V ďalšej časti výpovede P. C. uviedol, že pri fyzickom útoku mu obžalovaný povedal, že „vie, prečo ho napadol“, čo si vysvetlil tým, že v minulosti mu obžalovaný dal peniaze za účelom nákupu alkoholu, ktorý však nekúpil a peniaze mu doposiaľ nevrátil.

Svedok V. S. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že tak s obžalovaným, ako aj s poškodeným je v priateľskom vzťahu. Poškodený P. C. mu povedal, že sa s obžalovaným navzájom pobili. Nepovedal mu, že obžalovaný poškodenému zobral peniaze a o tomto sa dozvedel iba z rozprávania ľudí v meste. Od nestotožnených osôb sa dozvedel aj to, že sa v meste hovorí o tom, že obžalovaný poškodenému žiadne peniaze nedal.

Svedok R. K. zhodne vypovedal ako obžalovaný, že v kritický večer v jeho pohostinstve platil obžalovaný 10,- € bankovkou. Výpoveď tohto svedka je zhodná aj s úradným záznamom (č.l. 209) a tieto závery

vyplývajú aj zo zápisnice o vydaní veci (č.l. 216), kde pri hospitalizácii na psychiatrickom oddelení obžalovaný vydal finančnú hotovosť iba niečo cez 5,- €, zodpovedajúce výdavku z 10,- € bankovky.

Z lekárskeho posudku znalca z odboru zdravotníctva vyplýva, že poškodený utrpel zranenia uvedené vo výrokovvej časti rozsudku, s dobou liečenia do 10 dní. Zranenia nemali vplyv na pracovnú schopnosť a obmedzený obvyklý spôsob života poškodeného. Zranenia mohli byť spôsobené mechanizmom, ako to uvádzal poškodený, a to viacerými údermi pästou do oblasti tváre.

Z prečítaného znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva, odboru psychiatrie vyplýva, že obžalovaný Q. H. netrpí, ani v čase spáchania skutkov netrpel na duševnú poruchu. Chápe zmysel trestného konania. V čase spáchania skutkov bol v stave ťažkej opilosti.

Súd po dôkladnom vykonaní dokazovania v rámci hlavného pojednávania dospel k záveru, že vina obžalovaného v zmysle podanej obžaloby, týkajúcej sa skutku v bode 1), kvalifikovaná aj ako zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. nebola vykonaným dokazovaním preukázaná.

Zločinu lúpeže sa páchatel dopustí, keď proti inému použije násilie, alebo hrozbu bezprostredného násillia, v úmysle zmocniť sa cudzej veci.

Obžalovaný Q. H. počas celého trestného stíhania poprel, že by poškodenému zobral 20,- € spôsobom, ako to opísal poškodený P. C.. Priznal, že v kritický čas ho opakovane udrel raz lakťom a raz rukou.

Skutkový stav opísaný v bode 1) obžaloby bol ustálený iba na základe výpovedí poškodeného P. C.. Vzhľadom na dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní podľa názoru súdu nebolo možné tento skutok ustáliť vzhľadom na obsah výpovedí poškodeného. Jeho výpoveď spočívala v tom, že mu mal obžalovaný zobrať 20,- €, ktoré mal zovreté v ruke po tom, čo ho udrel, vytočil mu ruku dozadu. Pritom mal aj fajčiť a aj telefonovať. Táto výpoveď poškodeného je nepresvedčivá a nelogická. Obžalovaný vo večerných hodinách ani nemohol vidieť, že poškodený drží v ruke bankovku, čo je však to najpodstatnejšie vo výpovediach poškodeného sú značné rozpory. Bezprostredne po skutku bol oznamovateľom trestného činu, keď telefonicky polícii oznámil, že bol fyzicky napadnutý a obžalovaný žiadal od neho peniaze. V tomto telefonickom oznámení netvrdil, že mu obžalovaný zobral peniaze, ale že žiadal od neho peniaze. Na hlavnom pojednávaní tento rozpor odstránil tak, že bol zľaknutý, sústredil sa na zranenia, ktoré mal, ovšem poprel to, že by obžalovaný žiadal od neho peniaze. Tieto rozpory vysvetliť nevedel. Čo je však podstatné, na hlavnom pojednávaní pri svojom voľnom opisovaní skutku uviedol, že obžalovaný mu „asi“ zobral peniaze, t.j. sám spochybnil to, čo uvádzal vo svojich výpovediach v prípravnom konaní. Nemôže podľa názoru súdu obstáť jeho vysvetlenie tohto rozporu, že sa pomýlil, alebo že sa zle vyjadril. Z týchto dôkazov, aj s prihliadnutím na obsah výpovede svedka V. S., R. K. a objektívnych listinných dôkazov, už citovaného úradného záznamu a zápisnice o vydaní veci súd vyslovil záver, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, aj v zmysle právnej kvalifikácie ako zločin lúpeže a preto túto kvalifikáciu v bode 1) rozsudku vypustil a vzhľadom na rozsah dôkazov uznal vinu u tohto skutku iba ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a Tr. zák.. Objektom trestného činu výtržníctva je záujem spoločnosti na ochrane pokojného občianskeho spolužitia proti útokom narušujúcim verejný poriadok. Bola splnená aj objektívna stránka spočívajúca vo výtržnosti, ktorej sa dopustil na mieste verejnosti prístupnom. Ohrozil aj záujem na ochrane zdravia iného, v čom v podstate spočíva aj stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaného.

Hodnotenie spravodlivosti je vždy preskúmateľné a zahŕňa spravodlivé preskúmanie trestnej veci obžalovaného, vrátane spravodlivého rozhodnutia o uložení druhu a výmery trestu.

Súd prihliadol pri ukladaní trestu a jeho výmery na všetky okolnosti prípadu, na osobu obžalovaného, ich doterajší život, na spôsob spáchania činu a jeho následky, zavinenie a pohnútku, ale aj na zistený pomer príťažujúcich a poľahčujúcich okolností. Obžalovaný Q. H. je v mieste bydliska hodnotený všeobecne. Žije v spoločnej domácnosti s manželkou a maloletými deťmi. Nie je v pracovnom pomere, pracuje však v turnusoch v zahraničí. Doteraz bol opakovane postavený pred súd a odsúdený. Posledne bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu v Rožňave sp. zn. 2T/2/2013 pre druhove zhodnú trestnú činnosť a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 15 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 7.2.2013 a tak teraz súdenej trestnej činnosti sa dopustil v lehote podmienene odsúdenia.

Po uznaní viny súd uložil obžalovanému Q. H. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 28 mesiacov nepodmienečne, a to s prihliadnutím už na vyššie uvedené zákonné kritériá. Pritom súd ukladal trest s prihliadnutím na jednu poľahčujúcu okolnosť, že sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti, kde súd vyslovil vinu. Na druhej strane však boli zistené aj priťažujúce okolnosti, že spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený. V tejto súvislosti súd ukladal trest aj za použitia ustanovenia § 38 ods. 2, 4 Tr. zák., pretože prevažuje pomer priťažujúcich okolností, kde sa zvyšuje dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 Tr. zák., ktorý je najprísnejšie trestný, kde súd uznal vinu, je možné uložiť trest odňatia slobody na 1 rok až 5 rokov a tak zvýšená hranica zákonom vymedzenej dolnej hranice trestnej sadzby je od 28 mesiacov až 5 rokov. Pri týchto kritériách uložil súd obžalovanému trest na dolnej hranici zákonom vymedzenej trestnej sadzby. Pre výkon tohto trestu zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

V súlade s ustanovením § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodeného P. C. s nárokmi na náhradu škody odkázal na občiansko-súdne konanie, a to vzhľadom na závery súdu vo vzťahu k akému skutku si poškodený škodu uplatňoval, keď túto právnu kvalifikáciu súd vypustil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Rožňave do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokolvek výroku (§ 307/1a), a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2).
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b), a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony, alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech, aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nároku na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.